

[Lowzow]

område, som vi arbejder ud fra. Alt her er reguleret lige så vel som det at køre på en motorvej eller køre ud igennem byen her.

Det er de facts, vi står og diskuterer på grundlag af, og så kan det ikke nytte noget, at man kommer med nogle fantasitanker om, at vi bare skal slå til. Den mindste nation med det største behov er ikke den nation, som skal gå uden om de regler, som gælder, uden om mulighederne for at forhandle. Men der er heller ingen, der siger, at vi ikke må være de bedste til at forhandle, og der er ingen, der siger, at vi ikke burde argumentere bedre. Der kan man måske nok sige i den politiske situation, at det er et spørgsmål, om vi har udnyttet den magt, som formandskabet giver, og de muligheder, som formandskabet giver, godt nok. Det kunne jeg ønske at høre noget om fra regeringens repræsentanter her i dag. Hvad har formandskabet hjulpet os til opnå? Det er jo givet, at når vi har omtalt andre, så har man sagt: ja men det land – det har jeg været ude for i markedsudvalget – har den fordel. Hvordan har vi udnyttet det? Hvad har regeringen opnået ved at have formandskabet og formidlet ved at have formandskabet, som måske ellers ikke kunne være nået?

Vi er ikke uenige om målet med fiskeripolitikken, som andre også har indrømmet i dag, alene af den grund, at de fleste ansvarlige partier her i salen til stadighed har måttet give et mandat i markedsudvalget til, hvad der er sket, og derfor ikke kan vaskes det af sig bagefter. Der er til de fleste forhandlinger givet mandat. Vi var i begyndelsen imod mandatet til indledningen til den situation, vi står i. Vi mener, at hvis man havde fulgt os i den helt indledende fase, så kunne man have stået noget anderledes. Men i dag i de rent konkrete forhandlinger har vi alle givet mandat til det på nær fremskridtspartiet, som jo selv tager det meget let, når de holder mandatet væk.

Vi er altså i en ny situation. Vi skal have fundet ud af, hvordan dette erhverv kan overleve. Hvordan kan vi lade disse mennesker få en rimelig tilværelse i Danmark? Det er ikke kun et spørgsmål om, hvad vores fiskeribiologer siger. Det er ikke kun et spørgsmål om, hvad vores fiskere siger. Det er et spørgsmål om, hvorvidt vi kan overbevise resten af Europa, som vi skal forhandle med, om det rigtige i det, vi siger, og det, vi

tænker. Jeg tror ikke på, at der er nogen, der for alvor, hverken af de praktiske fiskere, som har førstehåndskendskabet, eller af biologerne, på noget tidspunkt tør sige, at nøjagtig det og det er det rigtige: det, jeg siger, det er en sandhed, som er uigendrivelig. Der er selvfølgelig mellemstandpunkter, og det er derfor, de store konflikter kan komme, når man diskuterer, hvor meget vi må fiske, og hvor meget vi ikke må fiske.

Når man ser, hvordan noget ganske ureelt, som i sin tid en amerikansk sanger Bing Crosbys udtalelser, kunne påvirke hele den danske fiskeripolitik og hele verdens stilling til en fiskerisituation, så kan man sige, at det kan vi selvfølgelig gøre med omvendt fortegn, hvis vi kan få solgt vores tanker godt nok. Det er dér jeg mener at hovedproblemet ligger for fiskeriet i dag. Det er simpelt hen at få forhandlingerne til at glide, så der bliver realiteter, om, hvad vi har behov for og i forhold til, hvad vi opnår i forhandlinger med andre lande.

Det kan godt undre, at engelsk fiskeindustri på land i dag udvider ganske betydeligt, bygger, så det er ganske enormt, i de engelske havne, samtidig med at vi fusionerer og lukker på vestkysten. Det virker idiotisk. Men det er den nationale selvoptagethed, det ved vi, det er igen en kendsgerning, som vi ikke kan lave om på, fordi englænderne har fået deres store område. Men hvis ikke vi havde haft Det europæiske Fællesskab, hvis vi ikke havde haft denne realitetsforhandlingsmulighed, som ligger i Det europæiske Fællesskab, så er kendsgerningen jo også, at så havde vi slet ikke været inden for de engelske 200 sømils grænse eller grænsen ud til midtvand. Vi har jo ikke haft chancen. Uanset hvad fremskridtspartiet siger, så ligger chancen i den forhandling og ikke i at gå ud i krig, især når fremskridtspartiet ikke vil give nogen bevillinger til forsvaret.

Men er der så tale om, at vi, hvis vi opnår nok, har reddet dansk fiskeri? Der tror jeg det er politikernes pligt i dag at sige, at der må en omstilling og sandsynligvis en begrænsning til, og at der skal være en rimelig tid til det. Der skal være en rimelig økonomisk situation for fiskerne til at stille sig om i, og der skal være en forklaring om, at det vil ske, og i hvilke terminer det vil ske. Og fremfor alt skal vi støtte os til fiskeriorganisationerne, til de relevante, valgte fiskerior-